

(На біблейську тему)

1

Кому се так квітками, та вінками,
Та віттям гордеє чоло вінчають?
Кого то співами веселими й танками
Ізраїльські дівчата зустрічають?

То йде Самсон, веде потужні лави
З кривавого страшного бойовиська;
Він залучив собі багато слави, —
В сей день розбив він філістимське військо.

І бачить він: там під горою в далі
Стіна його господи забіліла,
Йому назустріч, у жіночому околі,
Іде його хорошая Даліла.

Стрункий, високий стан, мов пальма в гаю,
Мов у газелі, ясні очі чорні
У філістимлянки; її з рідного краю
Взяли Самсона руки непоборні.

Вона веде його з собою у палати,
Провадить щиру, любую розмову;
Що перемогу славную волів послати,
Вона уголос вихваля Єгову.

Самсонові дивні здались слова дружний,
І він спитав свою Далілу любу:
«За тее дякуєш ти бога сеї днини,
Що він послав твоєму люду згубу?»

«Чужа для мене мого люду доля!
Твої для мене стали рідні люде!
Твоя, Самсоне, лиш єдина воля
Для мене завжди наймиліша буде!

Для тебе відцуралась я родини!
Хоч би збулася я і батька, й брата, —
Кохання нашого щасливії години
Були б для мене милая заплата!»

«Даліло, мила, за твоє кохання
Чим можу я тебе надгородити?
Скажи, повідай, моя зоре, те бажання,
Хоч би загинуть — мушу я вволити!»

«Не хочу, милий, я твоєї згуби!
І за любов любові лиш бажаю:
Щоб не таїв від мене ти нічого, любий,
І щоб усе сказав, що я тепер питаю».

«Даліло! більш, як я, — любить ніхто не може!
Яка ж у мене є від тебе таємниця?!
Питай! Клянусь тобі у тім на ймення боже,
Скажу тобі я все, — ти дум моїх цариця!»

«Отож тебе тепер я запитаю,
Коли ти дав мені ту обіцянку милу:
Чи завжди, як тепер, ти був найдужчий в краю,
І звідки маєш ти таку велику силу?

Я ще дівчиною була в своїй оселі,
Як слава йшла про тебе поміж нами,

Тоді ти ще отам у лісі, коло скелі,
Пас батьківські стада із пастухами.

Мовляли, йшов якось ти гаєм темним з дому,
Без зброї у руках, без сагайдака, —
Аж ось в гаю від реву, мов від грому,
Звірина й птиця затремтіла всяка.

Рикаючи й трясучи головою,
Спинився лев біля тебе близенько, —
Ти ж необорною схопив його рукою
Й надвоє розірвав, мов козеня маленьке.

А потім, — пам'ятаєш ту годину? —
Наш люд напав на вашу Палестину,
Тоді надію у тобі єдину
Ізраїль мав — і ти обороняв країну.

Та далі вже несила боронитись
Вам стало, — почали вже знемагати;
Пообіцявся ж ворог відступитись,
Як згодиться твій люд тебе віддати».

«І згодивсь я, бо люд почав благати,
Щоб визволив! Хвиль скільки я вагався,
А потім дужі руки дав собі зв'язати
І сам в неволю ворогам віддався.

Як привели мене у стан ворожий
І я почув, як вороги знущались,
Я розгнівивсь тоді, в мене вступив дух божий,
Мов льон горілий, пута всі розпались.

Після схопив я щелепи ослині,
Що коло мене там лежали долі,
Багато ворогів поклав я до долині,
Котрі ж zostались, розігнав по полі»,

«Скажи ж ти, звідки сила та безмірна,
Що рівної нема їй в Палестині?
Ти обіцяв, — обітниця хай буде вірна!
Тепера мусиш ти сказати дружині!»

«Ні, милая, лиши своє бажання!
Не можу я тобі відповісти:
Не відповім нікому я на те питання,
Хоч би питала в мене рідна мати».

І мовила хороша Даліла,
Схиливши голову на руку гарну:
«Казав, що все вволиш, про що б я не просила...
Питаю ж я таку дрібницю марну!...»

Самсонові докірлива та мова
У серці тяжко, гостро віддається,
І хоч не мовить він коханій ані слова,
Та звага твердая вже подається...

Вона ж вмовля його лагідними речами
І прилуча до пестоців блгання.
На личку усміх ясний бореться з сльозами,
Що сяють в очах, мов роса порання.

Перед сльозами і блганням ревним
Холодна втримливість, як віск, розтала, —
Самсон зняв річ до неї голосом непевним,
І таємничо мова залунала:

«Ти хочеш знати, звідки моя сила...
Тож знай: я богом змалу був обраний,
І вже в той день, як мене мати породила,
Я назореєм божим був названий.

І кучерів моїх ще з того часу
Холоднее залізо не стинало,
І завжди я носив святую ту покрасу,
І святобливість то мою з'являло.

Мій волос має силу превелику,
Мене не подола весь люд ворожий,
Хоч би його зібралось тут без ліку, —
Бо надо мною дух витає божий!

Коли б хто міг ті кучері обтяти,
Не вдержав би в руках я й меч булатний;
Тоді зломить мене й маленькому дитяти
Було б не тяжко, — я б лежав безвладний».

Скінчив, умовк і зсунув брови темні,
Немов картавсь, що видав таємницю;
Та швидко залишив картання ті даремні,
Як глянув на Далілу —чарівницю.

Вона його так любо пригорнула,
В очах така щира втіха грає,
Від чого ж тая радість спалахнула,
Самсон того не відає, не знає!...

О горе, горе, краю палестинський!
Чи знаєш ти, яка тобі недоля?

Зрадіє ворог твій, люд філістимський,
Бо полягла твоя і влада, й воля!

Самсон, заступник твій, надія та єдина,
Відкрив чужинці свою міць таємну,
Розмовою та поцілунками дружина
Зняла заслону з таємниці темну.

Від боротьби й від щастя утомившись,
Заснув Самсон — і голову думливу
Склонив до милої; вона ж, схилившись,
Вчиня над ним подію ту зрадливу:

Рукою пестить кучері ті чорні,
А в другій гострее залізо має,
Одною кучері до себе любо горне,
А другою їх з голови здіймає.

1 підняла з волоссям руку білу,
Після на діл покраса пишна впала, —
Тож гордую, непереможну силу
Рука підступна жінки подолала!

«Вставай, Самсоне! Вороги на тебе!» —
Поклинула зрадливиця Даліла,
Він встав і глянув сміливо навкруги себе, —
Не знав, що згинула вже його сила.

Як приступили філістимські мужі,
Тоді побачив він свою оману.
Вони йому зв'язали руки дужі
І повели його до свого стану.

«Прощай, Самсоне! — крикнула зрадлива. —
Ти думав, що для тебе я забуду
Родину? Ні! Ти гинеш, — дяка се правдива
Від мене за погибель мого люду!»

Самсона у кайдани закували,
З його недолі ворогам забава!
Самсону очі ясні повиймали, —
Плач, люд Ізраїля! В темниці твоя слава!